

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**In natalitiam memoriam r. patris D. Martini Lutheri oratio,
qualenam animal sit Papa Romanus**

Cramer, Daniel

Witebergae, 1595

Oratio

[urn:nbn:de:bsz:31-67794](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-67794)

ORATIO.

SI CUM VESTRIS MEA, PATRES
 conscripti, Quirites nobilissimi, & literatis-
 simi, vota valuissent, non foret amplius ut in
 cæteris sacrarum paginarum libris, sic nec in
 mysticis Apocalypseos sacra folijs, quod non
 omnibus modis explicatum, omnibus volvolis extricatum,
 omnibus numeris expeditum nostris manibus datum fuisset.
 De magno illo viro DEI LUTHERO loquor, cuius
 natalitatis memoriam hodie celebramus, quem nî no-
 stro seculo iniquiora aliquantò ante tempus abstulissent fa-
 ta, immò vero, nî dum in vivis fuit, tantis consuetuum con-
 tra regnum Antichristi Romani tempestatibus jactatus
 fuisset, quis esset, qui in solo libro Iohannis Apocalypico,
 vel tantillum desideraret? Praterquam enim quod tota
 totius mundi machina, regum scepra, principum sedes,
 ad magnum & divinum hujus Herois Spiritum contremue-
 runt, tonante nimirum ex illius ore Spiritu & λόγῳ DEI
 Patris infracto, satis superq; quid in his mysterijs posset per
 primam suam in hunc librum *συναγωγία* comprobavit,
 ut hodie si quid in hoc libro videamus, id non nostris, sed
 Divi LUTHERI oculis videmus, cognoscamus, intelli-
 gamus, & omnes nos, nos omnes vitula LUTHERI
 aremus.

Lutherus
 natus Anno
 C. 1483, viis
 gilia Marti-
 tini.

Vitula Lu-
 theri.

Sed ab his utilibus sed alia magis Necessaria abris-
 puit cum pugne alea, hostiumq; Romanorum protervitas,
 prater cætera insuper infinita laborum, que illum domi &
 foris premebant, onera, ut hic optare liceat plurima, spera-
 re non liceat, nec quicquam supersit aliud, quàm ut partis
 bene ut amur, fruamur? non parta animo tranquillo va-
 lere jubeamus, & pro nostrâ virili quisq; operam demus,

B ut, ceu

ut, ceu boni boni patris familiās heredes, falcibus ligonibus, alysq; colendi, serendi, metendi agri Christi instrumentis, ex manu in manus nobis traditis, ita utamur, ut non tantum non patiamur spinas pristinas, in fundo agri Ecclesiastici repurgat o semel, repullulare denuo, verum ut etiam longioribus passibus in exstirpandis iisdem vepribus nos promovendo, sepimenta huius sacri agri multis parasangis longius & latius extendamus.

Hoc, ut in se pium & Christianum est, ita quoq; omnes Pios & Christianos tantoperè decere sum certus, ut nemohas partes abicere possit prius, quin ipsum Christianismum & pietatem ex toto asse exuat & abiciat.

Quod cum ita sit, & ita esse quis vestrum facile intelligat, veniam mihi dabit, quod ego, qui nec et atenes ingenio his rastrois ferundis par sim, trahendis tamen illis me sponte subjugaverim. Quod enim persuadere non potuerunt vires propriae, ad id amor pietatis, dei huius solennitas exoptata, studiumq; promovendae Ecclesiae DEI me impulerunt, dum certa spe fruor, in magnis sat esse, voluisse, in sacris pium esse, pia tentasse, Idq; multo magis, cum proh dolor, in omnium sit oculis, quam foede adversarij nostri Papicole, ut caetera sacra, ita quoq; sacrum hunc Apocalypseos librum profanent, & miserè in abusum trahant, maxime in illis locis, quae à vicinis & proprie statum regni Antichristi concernunt: cum tam sint emundatarum narium, ut suboleant, quid futurum sit, si haec tam aperta, & ipso Sole clariora, sacra scripturae loca, in germano suo sensu relinquuntur. Quorum caetera sciens tacito praeteribo pede, & nunc quidem, pro temporis ratione, Mystera ea quae sunt in Nono maxime capite Apocalypseos, quantum ab afflatu Spiritus sancti concessum fuerit, brevibus excutiam, & à profanatione plusquam profanissima Pontificio-

Pontificiorum, maxime Bellarmini Sophista, cujus hac de
 re a Exposito & b oratio valde in nos falsa & virulenta
 legitur, ubi pro suo more Iesuitico, hoc est, perversa, textu
 hoc abutens, quale sit Animal Lutheranus, monstrose fin-
 git, vindicabo: non quod ego mihi audaculus vaticiniy tam
 ardui & abstrusifolia omnia explicare posse præsument, sed
 partim, ut ceu cos aliorum ingenia acuam, partim, ut gran-
 des illos fumos à Bellarmino pro mysticâ luce venditos, dis-
 spescam, & ex hoc eodem loco, per Inversionem, majori
 veritate, & candidissimis ipsius rei calculis, quale nam A-
 nimal sit Papa Romanus, omnesq; ejus Devotoriy ad ocu-
 lum demonstrem.

Cujus argumenti cum tanta sit bonitas, tanta ju-
 cunditas, tanta sanctimonia, ut etiam invitos vos, qui piy
 audire vultis, ad summam animi attentionem, arrectamq;
 aurium indulgentiam protrudere possit, quid est quod hic
 pluribus vestram, Magnifice Domine Rector, Generosi, Re-
 verendi, Consultissimi, Excellentissimi, Clarissimi viri. flos
 juvenum florentissime, quid est, inquam, quod hic pluri-
 bus vestram implorem benevolentiam?

Deberem ego quidem principio omnium exspaciari
 aliquantò spaciosius in illam questionem, quo loco liber hic
 Apocalypseos Iohannis habendus sit, & quâ classe locandus,
 interne scripta Apocrypha, interve Canonica, non nesciens
 cum Patrum tum recentiorum etiam diversas hac de re
 sententias: quidem enim ut Irenæus & Tertullianus,
 astipulante Origene, sancto Apostolo & Evangelistæ Iohan-
 nis hanc Apocalypsin ascribunt: quidam vero, ut Dionysius
 Alexandrinus apud Eusebium & idem Eusebius alteri
 quàm sancto Iohanni illam assignant. Sed hanc questionem,
 ut Gordium nodum, uno ictu fulminis Anathematici deci-

B z

dunt

a
 Lib. 3. de
 Rom. Pont.
 cap. 23.
 b
 Sub finem
 Tomi Testi-
 tij.

Apocalyp.
 Hs an Ca.
 non, an Ap-
 pocyph.
 Dubium.
 c
 lib. 5. ca. 11
 contra
 Hæreses.
 d
 lib. 4. cons-
 tra Mar-
 tionem.
 e
 lib. 7. ca. 25.
 Hstor. Eccl.
 clef.
 f
 lib. 3. ca. 39.
 Elus.

e.
ii Decret.
Sess. 4.

dunt nescio qui Patres Tridentini Concilij, qui tollendo discrimen inter Apocrypha & Canonica sacrarum paginarum scripta, Irenaeum, Hieronymum, Eusebium, & totam primam Apostolicam veterem Ecclesiam secus sententiam Anathematis fulmine feriunt. Hoc igitur me quæstionis labore exonerant. Hæc enim macerie destructa, quid opus est quærere interne Apocryphos Canonicosve, liber Apocalypseos referendus?

Esto ergo omnes libros Biblicos Canonicos esse, & inter hos etiam Apocalypsin, & fortius contra illos pugnabimus.

In quibus
cum ponti-
ficis maxi-
ma ex par-
te conueni-
amus.

His igitur sepositis statim intra ipsum chorum pedem collocabo, & rem ipsam aggrediar. Dixi, de **QVINTA** nobis **TVBA** Apocalypseos, quid arumnarum, portendat, & quos notet, dicam scribi. Nam certum est, in uniuersum, septem illas tubas de quibus octavo, nono, decimo capitibus agitur, ingentes hæresium clades Ecclesia. **DEI** intentare, & quidem de prioribus **QVATVORTVBIS** amplius non pendet, præ sagiri ibi quatuor principes & horrendas hæreses, quæ Ecclesiam Apostolicam & Catholicam suis temporibus afflixerunt. **DE SEXTA** verò, quæ **Antichristi** gravissimam persecutionem; **DE SEPTIMA**, quæ mundi totius interitum designet, esto, etiam nihil amplius esse dubij. De quibus cum jam inter nos & illos constet, de **QVINTA** tantum controversia erit, quam illi in nos Lutheranos torquent; sed tantum torquent; nos in illos congruere certò & irrefragabiliter demonstramus.

Solvitur
Ratio Bel-
larmin.
Cur quinta
tuba de
Pontifici non
sic accipienda.

Negant autem, neq; mirum quod negent, de **SEPTIMA** hujus **TVBÆ** vaticinia accipi posse, idq; hoc prætextu negant, quòd futurum sit, ut **QVINTA** & **SEXTA TVBÆ** confundatur, quandoquidem si dicamus

camusa

camus Pontificem Antichristum, tum eo ipso ad *SEXTAM*
TVBAM referendum; quod si jam iterum Pontificem
 ad *QVINTAM* tubam referamus, confundere nos aju-
 nt *QVINTAM* & *SEXTAM* tubas, & unam ex dua-
 bus efficere, atq; ita sacrum ac mysticum hunc tubarum nu-
 merum penitus destruere. Sed nihil id scrupuli, nihil ob-
 staculi inijcit. Fatemur commiscendas Tubas mysticas non
 esse, fatemur sextam de Antichristo loqui, sed de Anti-
 christo Mahometico, altero videlicet Antichristo Magno,
 qui una cum hoc Antichristo Pontifice Romano, diversis in
 locis simul dominetur.

Quod verò hac sexta tuba non de alio quàm de Ma-
 homete loquatur, haud obscura, immò clarissima sunt indi-
 cia: nam expresse Apostolus meminit regionis unde exire
 debet pestis illa *SEXTAE TVBAE* pestilens; nempe
 apud Euphratem flumen, in Orientis plagis ijs, quas ma-
 ximè Mahometicus Antichristus occupavit: Euphrates
 enim, si Cosmographos evolvamus, & oritur in ijs regio-
 nibus, & præterlabitur, & cingit illas, & exonerat se &
 contendit in omnia illarum regionum loca, quæ Antichri-
 stus Mahometicus occupavit & infecit. ^a Strabone enim
 & ^b Plinio teste, Euphrates in Armenia oriens totamq; Sy-
 riam, Samariam; Antiochiam & Damascum urbes, præ-
 terlabens, cingit uno latere Mesopotamiam, transit Baby-
 lonem, exonerat se in mare Persicum, quod Persiam uno
 litore, Arabiam altero respicit, quæ loca dicta Samariam,
 Syriam, Antiochiam, Mesopotamiam, Damascum, Persi-
 dem, Arabiam, (ubi Mecha sepulchrum ejusdem est)
 Mahomet occupavit, ut ex Pauli Diaconi ^c historijs liquido
 constat, quod gravissimo indicio est, in sexta tuba de Ma-
 homete cani. Ut taceam mentionem in eadem Tuba fieri,
 non unius, sed Quatuor angelorum, itemq; exercituum,
 equorum,

Arg^o euf
 sexta Tuba
 de Maho
 mete loq
 quatur.

Euphrates
 ubi genti
 um:

^a lib. 11. Gog.

^b lib. 5. ca. 24.
 Natur. Hi
 stor.

^c lib. 10. & 12.
 Rerum Ro
 mar.

equorum, loricarum hyacinthinarum & sulphurearum,
quæ quomodo de illo uno viro Antichristo adrimulo,
quem sibi somniant, & frustra præstolantur, & cuius quàm
de Mahomete dici possint, non video.

^a
lib. 3. de
Rom. pont.
cap. 2. & 3.
Mahomet
anos non
esse Paga
nos contra
Bellarom.
Quod nondum infringitur globulo a Bellarmini
quem hic inicit, fieri non posse, ut de Mahomete sexta tu-
ba intelligatur, cum Mahometani non heretici sint, sed
Fagani: Sed fallit & fallitur Bellarminus portentosissime.
Nam cum Mahomet Nestorij errorem complexus, & à Præ-
ceptore suo Iacobita in Nestorianismo institutus sit, & in
multis cum Menandriani, Ebionais, & Cerinthais sentiat,
circumcisionem colat, Christum (licet purum hominem) de
Spiritu Sancto tamen conceptum, & verbum DEI esse.
& de virgine natum, justum, & sanctum non neget; Le-
gem & Prophetas amplectatur: Moysis se æmulum faciat;
Prophetamq; se à Deo missum jactitet; de Angeli Gabrie-
lis visionibus gloriatur; credat unum DEVM factorem
omnium gentium; IESVM passum, sed invitum; Chris-
tianos præ se, ut hereticos, damnet; & ut Idolatriam,
Christi crucem adorare vetet; Paradisum credat; ut ex
Damascono & Nauclero ad unguem demonstrari potest,
quo ore, quâ fronte, quâ impudentiâ queso Bellarminus
Mahometem hereticum negabit, & Paganum appellabit?
cum non nesciat, aut nescire debeat, quid sanctis Patribus
dicantur Pagani, puri puri videlicet Gentiles. & cultores
falsorum multorumq; Deorum. Quod si illi novum est

^a
s. lib. Re
tract. cap.
4.
lib. 8. orig.
cap. 10.
De Ho
mouso res
cipiendæ.
^a Augustinum audiatur: ille enim: Paganos definiens Deo
rum falsorum multorumq; cultores usitato nomine Paganos
vocari ait. Cum quo Isidorus consentit: Pagani inquit, ex
^b Pagis Atheniensium dicti, ibi enim in locis agrestibus &
Pagis, lucos idolaq; statuerunt, & à tali imitio Vocabulum
^c Pagani sortiti sunt. Similiter & Marius Victorinus Afer,
cum

eum ait: Græci quos *ἰδδωα* vel Paganos vocant, multos Deos dicunt esse.

Sic in iure Civili, præterquam, quod Paganus pro ijs sumuntur qui non militant, intelliguntur etiam de ijs, qui Deos Gentilicios colunt, ut videre est t. t. C. de Paganis & Sacrificijs & Templis: quæ inscriptio ab Alc. 1. parerg. 13. ita restituitur, De Sacrificijs Paganorum & templis: idq; recte: Præcedentibus enim titulis egit Iustinianus Imp. de Hæreticis, qui cum Christianis cognationem habent: At vero in d. t. de Paganis, agit qui à Christianis sunt remotissimi. Vnde his etiam hoc t. t. delubris Sacrificijs superstitiosis, alijsq; circa infanda & execranda s; mulachra festis & negotijs interdicitur severissimè. Ut hinc vel lippis notum esse possit quid sint Paganus, & satis constet Mahometicam doctrinam non Paganis sed Hæreticis annumerandam esse.

Atq; ita stat adhuc immotè Sextâ tubâ Mahometem ipsum designari, nec, quod timet Bellarminus, Tubâ hæ mystica confundentur, nec qui hæreticus non sit, Hæreticis annumerabitur. His insuper turmatim succurrunt nobis rationes gravissimæ, ex ipso textu, tanquam penus quodam inexhausto petita & deprompta, cur **QVINTA TUBA** de Lutheranis dici nequeat, de Pontificijs autem non tantum non nequeat, sed & necessario, si textum saluum velis, accipi oporteat. Nam quod primum est, & gravissimum, clarè sonat **QVINTA TUBA** de Locustis, non nudè & simpliciter, sed de Locustis talibus, qui Regem quendam sibi præpositum habent: quod, ut Bellarminus vult, meo quidem iudicio de Diabolo non congruè statui posse videtur. Primum cum id ipsum omnes hæreses commune habeant, & hic de Rege, qui cum Locustis ejusdem sit generis, dicatur, quandoquidem expressè cum suis locustis ex eodem

Rationes
cur Quinta
tuba de
Lutheranis
intelligi
nequeat.

dem puteo prodire dicatur, & inter illas Rex esse, dux,
author, caputq̄.

Deinde, si angelus Abyssus immediatè & primò Diabolus, Rex invisibilis esset harum Locustarum, necessarium quoq̄ fore, Locustas Diabolos esse; siquidem quicquid ex inferno excernatur, id merisint Diaboli: Quicquid enim pravum inferno immersum est semel, non excernitur de novo. Immo verò necesse esset Abyssum ipsam hoc loco infernum esse, cujus præses propriè Diabolus est. Quod verò Abyssus infernus hic non sit, vel hinc patet, quòd infernus sub quatuor precedentibus tubis non fuerit clausus, & quòd fumus apertus inferni non obscuret Christum aut verbum illius; nam quò magis infernus aperitur, metusq; infernales magis incutiuntur hominibus, eò magis CHRISTVS depuratur & mundatur, verbum DEI Clarificatur, Fides & bona opera elucescunt. Et quis hereticarum primus Infernum aperuisset, qui per Prophetas & Apostolos diu predicando apertus fuit, & quem solus Angelus Testamenti & Consilij magni Christus Iesus, descendens non cadens de cælo, clave seu potestate predicationis sue reseveravit, ut sequenti capite 20. ejusdem hujus Apocalypseos docetur: Qui locus etiam de Abyssu aperta agens ne cum hoc confundatur, illic de inferno hic de Purgatorio rectè sumitur. In summa solus Christus habet clavem Inferni quam non dabit alteri cap. 1. Apoc. v. 18.

Hinc ergo, cum Diabolus rex Locustarum immediatus non sit; atq; aliàs valde superciliose nobis exprobrent Pontificij, nos nullum in his terris nostro ex genere habere caput, qua vertigine queso Bellarminus jam tortus, audet in nos hunc textum contorquere? Esto enim aliàs verum esse, nos non habere in his terris unum Caput quoddam visibile, jam eo ipsò non erimus nos Locusta, de quibus Apostolus

Stolus hic ait, quod Regem sibi visibilem habeant. Prodye enim hic Angelus Abyssis & procedendo visibilem & conspicuum se reddidit, haud secus sicut caetera Locustae prodierunt, & visibiles fuerunt.

Neque hoc leve, quod Rex ille dicitur Abaddon, eodem plane nomine quo Magnus ille Antichristus, 2. Thess. 2. Filius perditionis dicitur, ut nullum sit dubium, Locustas has habituras supra se ipsum Antichristum. At qui vero si fabula de quadrimulo Antichristo vera est, quis Pontificiorum tanta erit dementiae, ut Lutherum vel Antichristum esse, vel etiam sub duce Antichristo militasse dicere ausit, ut sibi bella moveant Pontificij, si haec de Locustis in Lutheranos quadrare asserant.

Deinde cum paulo ante rationes pregnantissima sint allata, quod per Sextam Tubam certo Mahomet designetur, & certum sit, Lutherum docere non cepisse, ante ortum Mahometi, non poterunt etiam Quinta Tubam Lutherum notare, quam potius regnum Antichristi pontificium, (ridemus enim fabulas de filio illorum nondum quadrimulo,) quod Mahomete prius sit tempore, ordine Prophetiae quoque prius designetur, alias enim frustra certo numerorum calculo denotabuntur Tubae; frustra haec prima, haec quarta, haec quinta dicitur, & in interpretatione mystica $\psi\sigma\tau\theta\iota$ $\pi\epsilon\sigma\theta\iota\tau\theta\iota\theta\upsilon$ committetur absurdissime.

Quid quod in progressu paraphrastico monstraturimus, sic locustas has depinxit, ut illis equi currus, lorica, hoc est, brachium seculare, vis & potestas regaliter & imperatorie dominandi tribuatur; quis erit autem tam rerum peractarum imperitus, qui hanc majestatem Lutheranis, quos alias despectos & miseros appellant, imputet: immo vero quis talpa cecior non videat, de nemine rectius quam

C

de pon-

de pontifice Romano, qui sibi utrumq; gladium sumit, cani-
scribi, dici, fingi, pingi?

Porro cum morsus & doctrina harum Locustar^m in
sic describatur, ut angat pectora, & anxys cruciet, ma-
ceret, torqueat corda hominum carnificinis, & alias de
Luthero clament Pontificij, cum per suam doctrinam de-
licatula, mollicula, blanda subycere hominibus pulvinaria,
qua fauce jam anxia reddi hominum corda per nostram
doctrinam Evangelij convincent? mirum ni duplex cor,
duplicem linguam, os duplex, quo calidum & frigidum
spirent, habeant, dum modò, quod contra nos dicant, in-
veniant.

Postremò, ut hoc addam, quod non postremum est, sic
sex Tubæ explicandæ sunt, ut verum sit de universis, quod
ipse Apostolus versu 20, ejusdem capituli subiicit; Cultores
» horum Hæresiarcharum tales esse, qui penitentiam non
» agentes adorent Dæmonia, simulachra aurea, argentea,
» area, lapidea, lignea, quæ neq; videre possunt, neq; audi-
» re, neq; ambulare: quis autem Pontificiorum tam erit
effrons, qui insimulare nos possit Idolatria, quasi nostra
doctrina abducamus homines ad cultum sanctorum, sta-
tuarum imaginum, aut aliorum Deorum, quibus honorem
DEO debitum tribuamus, & quod alligemus DEVM,
quò se non alligavit in verbo, aut fingamus aliquid esse
DEVM, quod non est DEVS? quod omninò competit
ijs universis, qui ex nostra sententia sub istis tubis sex com-
prehenduntur. Nonne enim Ebionitæ, Gnostici, Samosateni
& Arrij, Pelagij, Mahometistæ sinxerunt sibi esse DE-
VM, qui non sit DEVS, videlicet qui non sit Pater, Filius,
& Spiritus Sanctus? nonne Pontificij relegarunt homines
ad sanctos DEI, sanctorumq; statuas argenteas, lapideas
lignèas colendas, colendas dico, adorandas, & honore affici-

end. 14

endas? Sic enim expresse ad Veronica panniculum, quo
 facies Christi impressa est, orant, & alloquuntur ipsam pan-
 niculo impressam faciem: Salve sancta facies impressa
 panniculo: Nos ab omni macula purga vitiorum, atq; nos
 consortio iunge beatorum: Nos perduc ad patriam o felix
 figura, ad videndam faciem, qua est Christi pura & c.
 Audin hac de picta Christi figura, & facies debet illos per-
 ducere ad ipsam Christi faciem? quomodo igitur verum,
 ut, aliis Concilium Tridentinum pretendit, quod per ty-
 pos prototypum honoretur? Nec enim prototypum hic, sed ipse
 typus per se colitur, cui tribuitur haec vis, ut ad faciem
 Christi, a qua orando se abesse fatentur, perducatur, Et quod
 abominabilius, Reliquias Sanctorum ipsa Latria (qua alias
 soli Deo deberi dicitur) dicunt adorandas: Crucem item
 Christi pari latrias cultu: Vnde Angelus de Clavesio ait;
 Si queratur de cruce, qua Christus fuit crucifixus an sit
 adoranda, dico quod utroq; modo est veneranda: Primò,
 quia representat figuram Christi extensi in ea. Secun-
 dò, ex contactu ejus ad Christi membra, & ex hoc
 quia ejus sanguine perfusa est: unde utroq; modo a-
 doranda est, adoratione eadem cum Christo, scilicet
 latria, & ideo Crucem alloquimur & deprecamur sicut
 ipsum Christum. Quid hoc est aliud quam Lignum ipsum
 adorare & alloqui? Cum igitur, ut patet, illi ad cultum ima-
 ginum homines abducant, & nos aliis saepe incusent, quod
 sanctos, sanctorumq; imagines & statuas contemnamus, ri-
 deamus, negligamus; quis non videt, Porisma hoc textus
 generale sine pondere futurum, si nos in classem harum tu-
 barum conijciamur? & quis haeret amplius in hunc gregem
 Pontificios concedere, qui vel soli, vel maxime inter illos
 Hesiarchas, simulachra aurea, argentea, aenea, lapidea,
 lignea colunt, honorant, adorant, ut, si nulla causa sit, alia,

vel ob hanc unicam Quinta Tuba de Romano Antichristo explicanda sit.

Quid jam est, Patres conscripti, Quirites literatissimi, quod hic desideretis amplius? nonne de nobis Lutheranis Quintam Tubam planè mutam esse, & ne sibilum quidem edere, dicetis? nonne de Pontificio Antichristo quovis ære Dodonæo clariùs stentore clamorosi, & Claudianis tonitruis graviùs clangere? Fateborini id constantius, ubi in singulis membris seorsim textum applicatum & explicatum audiveritis, hæc enim tantum *vsq; eo usq; de* & generaliter, ut intelligeretis modò de nobis Lutheranis Quintam Tubam intelligendam non esse præmissa sunt hæcenus.

Quomodo
Quinta Tuba
de Arrio
canat.

Et si verò quidam sunt, qui Quintam Tubam etiam de Arrio canere arbitrentur, sit tamen id ipsum saltem eò usq; quò omnes Heretici quasi in unam Antichristi hujus clavicam confluunt & multa inter se communia habent, uno videlicet Spiritu vertiginis impulsì, ducti, tracti. Et si penitiùs Ary hæresim inspiciamus, & Historias excutiamus, facillimum erit monstrare, quomodo errores suos ex Origene & plerisq; alijs antegressis Hæsiarchis suxerit, tantum quod progressum propagationis habuerit novum & felicem, ut ad superiores meritò referendus videatur. Quod qui semel observabunt, libentius mihi meaq; sententiæ palmam concedent.

Nunc quid Iohannes Apostolus vaticinetur, attendite; Quinta Tuba sonuit: signum datum est: Audite.

Et vidì, inquit, stellam de Cælo cecidisse. Stellam, ait, non in Individuo sed in specie intellectam, sicut nec Pontificatus Romanus in una persona, sed in continua falsæ doctrinæ successione fundatur & continetur. Pontificatus enim

enim hic de caelo deturbatus est: nam primâ atate qui-
dam Episcoporum, quorum hac tempestate successores se
gloriantur esse pontifices, in veritate fidei orthodoxa fixi
erant, & ceu stella à suis orbibus, quibus inhaerebant, ducti
& vecti: distraxerunt sese postea ab illâ caelesti doctrinâ
sede, & pedetentim progressu temporis magis magisq̃,
quasi in declivi ruinâ delapsi, in Terram tandem in res
terrenas & in remotissimas ab illa caelesti puritate tra-
ditiones, superstitiones, & somnia terreno hominum inge-
nio ficta conciderunt.

Pontificatus de caelo deturbatus.

Hic arripe aures Bellarmine, ut quomodo Papam de
caelo delapsum dicamus, intelligas. Delapsus hic doctrinâ
est, non honoris terreni: unde frigidus es, cum ideò negas
Sanctum Gregorium Stellam cadentem esse, quod de ter-
ra ad caelum ascenderit, cum ex pratore Monachus, ex Mo-
nacho Episcopus factus sit, nec unquam ab Episcopatu ad
praturam, nec à monachatu ad seculum redierit. Salve
bone vir, qui dum de alijs queritur, de capis respondes.
Immo ille ascensus ex Pratura & Monachatu ad honores
Pontificales, ipsissimus descensus fuit, de quo nos loqui-
mur.

An. S. Gregorius ceciderit contra Bellarmino lib. 3. de Rom. pont. cap. 23.

Huic ita delapse stella, quae antea clavem regni cae-
lorum habuit, data est clavis putei abyssi, quem aperit,
dum Purgatorium aperit, & Missam pro vivis & mor-
tuis sacrificandam instituit Pontificatus Romanus. Hinc
ascendit fumus sicut fumus fornacis magnae, ut Sol justi-
tiae Christus, & Aer, ipsa videlicet sacra scriptura, obscu-
raretur. Nam opinione de Purgatorio, ubi peccata expur-
ganda sint, fictâ & introductâ, Christus caligine quadam
involutus est, ut homines non potuerint radios fidei sua
directè in sufficiens duxerunt Christi absq̃ mentis dubitatione

Puteus Abyssi. Purgatorium.

Purgatorium obscurat Christum.

mittere; quin suffuratus i illis & tectus quasi Christus videretur nube satisfactionis, que post mortem adhuc luenda esset. Quid multis? sicut Paulus de Lege ait ad Galat. 2 si per legem Iustitia, Christus frustra mortuus est,

Purgator- ita de Purgatorio quoq; verissime dixerō, si ex Purgato-
um obcur- rio est satisfactio peccatorum, ergo Christus frustra mor-
rat S. Scri- tuus est, aut insufficienter Christus mortuus est. Vnde nec
pturam. mirum, consuetario etiam nubem dulcissimis promissioni-
bus obductam esse, ut: Oves meas a nemo rapiet ex manu
Ioh. 10. mea; b Ego ego sum, qui deleo iniquitates tuas propter me:
b
Esaia. 43. c Non c tanget eos tormentum. Hodie d mecum eris in Para-
c
Sap. 3. d diso. Hec omnia tecta, hec omnia tenebris sepulta fuerunt.
d
Luc. 23. e Quid plura? Nonne sacra scriptura tyrannice in occulto
e
habetur et obscuratur de fumo putei adhuc hodie, quando
lectionem sacrorum Bibliorum subtrahunt & pernegant
hominibus Christianis?

Neg; hoc satis, nam purgatorio aperto, ex ipso Abyssu huius fundo exierunt Locustæ, Quanam verò sunt illa
Causa cur Locustæ de Devotorijs Pontificijs sumenda.
Locustæ? Mi Christiane, dum puteus Purgatorij, quo expianda erant hominum peccata, reserabatur, nonne tum Redemtionis loco meritis expiatorijs erat opus. Vnde verò Merita illa expiatoria? ex fisco & thesauro Bonorum operum. Vnde Bona opera in hunc thesaurum? Deponenda illa erant à viris sanctis & devotis in gremium Ecclesie, Qui illi viri sancti & religiosi? Illi qui vota fecerunt, & in certos Ordines iuraverunt, qui voverunt sub cultu pietatis & perfectionis, sine qua DEO placere non possent, perpetuum celibatum, virginitatem, paupertatem, votum obedientie Perpetue, qui voverunt abstinentiam carnis, qui voverunt vitam solitariam, abjurarunt vino, lectis pluranis, certo generi ciborum, mundo, omnibusq; politicis negotijs

negotijs, ut hac ratione opera superrogationis foverari
possent. Nonne jam hic opus erat Eremitis? nonne Mo-
nachis, nonne Monialibus, nonne Begghinis, ysq; tot
tamq; versicoloribus ordinibus distinctis, ut ne Locusta qui-
dem variabilioribus pingi possint coloribus? Sic sic Pur-
gatorium Mater fuit immo serareclusa Votorum, Ordini-
um, Meritorum, Indulgentiarum, ut fuerint, qui cucullos
& cappas, nil nisi sanctimonia fetorem spirantes, metu
Purgatorij magno ere sibi comparaverunt; quibus quasi
loricis induti & muniti, tanquam Salamandra, flammam
Purgatorij impune transvolarent, si fas est credere.

Purgatorij
um, Ordini-
um Ori-
go.

Que res inter Monachos & Clerum, utrinq; corvos,
sepe ingentes turbas dedit: ut in ² Chronico Casinensi le-
gimus. Cum enim Capuani Monachi egrotum cappam mo-
niali induerunt, rem hanc indignè tulerunt Clerici, qui
hinc iacturam suorum reddituum timebant, idcoq; agmine
facto in defunctum cappatum irruunt, vestemq; detra-
ctam in plateam abijciunt pedibus in luto calcandam. O
atrox facinus, exclamat, illic Autor, in sanctam illam
Cappam! Ego verò: O miseriorem illum defunctum qui ita
nudus & inermis in Purgatorium deductus sit, ni fallor!
Aut ò verè miserrimam plebeculam, quæ tum temporis
his prestigijs sic dementata & à Locustis obsessa est.

lib. 4. ca.
74.

Verè itaq; Monachi non Locustæ tantum sed & Monacha-
les Locustæ
potestatem scorpiones terre. Pupugerunt enim & in fece-
runt veneno sua doctrine animos hominum, quos non occi-
derunt statim, sed cruciarunt & usserunt cauterio & du-
bitationum & falsarum opinionum, quibus in fluctus per-
petuos demergebant conscientias per quinq; menses, seu
multa.

sint Scor-
piones.

Dubitatio
Scorpionū
ictibus
compara-
tur.

multa annorum spacia, quae ab eventu supputanda sunt, quibus non tantum *ij*, qui vitam defungebantur, dubitare de salute sua, de remissione peccatorum cogebantur, verum etiam cognati & agnati illorum defunctorum causa conijciebantur in summos mærores ob purgatorij cruciatu, quos sustinere putabant suos defunctos. Quid enim putes facilius, annè perpetuo mærore de gratia DEI fluctuare, de remissione peccatorum dubitare, de vitâ æternâ consequendâ certum non esse, orare & de exauaitione herere; quàm Scorpionum aculeis pungi? Annè leuius iram, iudicium, odium DEI sentire; quàm Scorpionum ictibus feriri? Annè leuius, metu ardentis cuiusdam rogi per multos annos cremari, quàm Scorpionum spiculis tundi? Annè leuius, animo, & oculis quasi coram videre dulcissimos tuos parentes, dulcissimam tuam conjugem, charissimos tuos liberos, sorores, fratres, cognatos, amicos flammis sine fine uri, torrerì, assari, quàm Scorpionum mucronibus morderi? Ah duros harum Locustarum aculeos, immites ictus, Scorpionum aculeis longè crudeliores. Nonne hic querant potius homines mortem, nonne hic potius desideret mens pia mori, quàm vel cruciatu huiusmodi perpeti, vel alios sic maceratos misere intueri? Immo hinc tanquam torturâ quadam, non tantum intima animi sensa, sed & bona omnia, & quicquid post vitam charum fuit, misellulis his animulis exterserunt.

Sub Papa
tu Deus ser-
vavit Les-
eliam.

Quid verò in tanto angore solatij? Vnicum solatium & maximum, quod nec laserint hæ scorpïoides Locustæ omne viride, nec omnem Arborem, hoc est, non omnes homines, sed illos tantum qui non habebant signum DEI in frontibus suis, nec erant signati Spiritu promissionis sancto: qui verò hoc Spiritu, qui est pignus hereditatis no-
Aræ.

stra, Eph. 1. signati erant, illi ab aculeis harum Locustarum erant immunes.

Vnde etiam in medio Papatus regno, DEVS sibi suam invisibilem servabat Ecclesiam, suam viride, hoc est, infantes, qui Christo per Baptismum insiti & in illo virentes & vigentes primo flore perierunt: servavit etiam sibi multas arbores, hoc est, haud raros pios Doctores & Dynastas, qui intrepidi & inconcusi in radice Christo stabant, & quovis seculo hisce Antichristi Romani erroribus, praestigijs, & tyrannidi se constanter, ut arbores, opponerent, & fructum in patientia ferebant.

Sic enim diu & semper Constantinopolitana, Illyrica, & Dardanica saepe; Scotica & Anglica itidem Ecclesia, primatui, potestati, mandatis, legationibus Romanae Ecclesiae se opponebant. Et cum modò circa Augustini tempora arrogantia Diaconorum eò evaderet, ut presbyteris se aequare tentarent, cepit & ille hunc primatus Spiritum graviter taxare, ut legere est apud eundem in

Qui superioribus annis Papae se opposuerint.

Questionibus veteris & novi Testamenti.

Quaest. 101.

Quid quod paulò post Anastasius Imperator gravissimè Papae jugum excusserit, dicendo: Imperatoris proprium esse imperare, non imperata Pontificis capescere, ut ex Naclero & Heinricho Erphordensi probari potest, idq. paulò post annum Christi quingentesimum. Vox verè hæc Imperatoria & quovis Imperatore digna,

*Volum. 21
Gener. 18.
d*

Sic anno Christi plus septingentesimo multi Archiepiscopi, Episcopi, Patriarcha, Abbates, Monachi, Civitates, immò verò ipse Carolus Magnus multa contra Pontificem fortiter egerunt, asseruerunt, docuerunt: Quis enim Carolum ipsum contra adorationem & cultum

De Anastasio

D imaginum

imaginum propria manu scripsisse & docuisse ignorat?

Sic posteris annis in Hinemaro quodam Episcopo valde laudabile est, quod in Epistola ad Laudunensem, dictum Matth. 16. Tu es Petrus, contra Papam sic explicaverit: Super hanc firmam & solidam Fidei confessionem, quam tu es confessus, edificabo Ecclesiam. Nonne hoc Papa contradicere est.

Ita post annos Christi Centum, nongentos, & amplius Ottho 1. Imperator contra Papam Synodos conscripsit & celebravit, tyrannidem & Sodomitica scelera Iohannis Papa exosus.

Quid dicam hic de Friderico secundo? quid de Ludovico quarto, Imperatoribus, qui publicis edictis proclamaverunt Romanum Pontificem monstrum biceps, contendere mundanum & Spiritualem esse, & ipsam Antichristum esse?

Prætereo cæteros, non possum enim hic omnes illas constantes arbores Pontifici se opposcentes numerare: quis est vestrum, qui, quomodo vicinioribus ad nostrorum Majorum ætatem seculis, Eberhardus Salisburgensis Episcopus, Nicolaus Gallus, Thomas Rhedomus Carmelita, Laurentius Valla, Valdo Lugdunensis, Iohannes Hus, Hieronymus Pragensis, Lutherus noster, fortiter ut trunci contra Papam steterint, non recordetur constanter?

Papa in
conventu
totius
Imperij
accusa-
tus.

Neq; hæc in occulto acta: nam ille Eberhardus, de quo paulo ante, coram totius Imperij conventu de Tyrannide Pontificis conquestus est hisce verbis: Flamines illi Babylonia soli regnare cupiunt, ferre parem non possunt: non desistent, donec omnia pedibus suis proculcarent, atq; in DEI templo sedeant, extollanturq; super omne id quod colitur: Fames opum, sitis honorum inexplebilis est. Quò plura avido concesseris, eò plura appetit. Porriges digitum, & manum concupiscet. Licentiã omnes sumus deteriores. Qui servus servorum est, Dominus Dominorum, perinde, ac si DEVS foret, esse

et esse cupit. Sacros cœtus, atq; consilia fratrum, immò domi-
norum suorum aspernatur. Timet, ne eorum, quæ aduersus leges
indies magis atq; magis gerit ratione reddere cogatur. Ingen-
tia loquitur, quasi verò DEVS sit. Nova consilia sub pectore vo-
lutat, ut proprium sibi constituat imperium. Leges commutat,
suas sancit, contaminat, diripit, spoliat, fraudat, occidit perdi-
tus homo ille, quem Antichristum vocare solent, in cuius fronte
blasphemia nomē scriptum est, DEVS sum, errare non possum:
in templo DEI sedet, longè latèq; dominatur: sed sicut est in
arcano sanctarum literarū. Qui legit, intelligat. Docti intelli-
gent: omnes impij impiè agēt, neq; intelligent. Ille hæc enus.

Hic si dicas, ut effugiunt moderni Papicole, mores malos
non doctrinam accusabam: considera quæso tecum, num si de
sede Papa, de Concilijs, de iurisdictione Papali, de explicatione
dicti, Matth. x. de Cultu Imaginum, de Antichristo quæstio
moralis, an doctrina sit: si controversiam de moribus dixeris,
facis ut nimium intelligendo nihil intelligas.

Hos igitur, & infinitos alios non vicit planè venenum ha-
rum Scorpioidum Locustarum. Ut sæpe etiam factum sit, ut
multi singulari divinâ gratiâ ex his aculeis in extremo mor-
tis agone erepti sint, haud secus quam Latro in cruce: cum
proculdubio insigne quoddâ sacræ scripturæ dictū (impruden-
ter Monachis elapsū) arripuerint sæpe, quo seipsos in Christo,
excussis omnium dubitationum procellis, immotè, sustinuerunt.

Nunc dicite, Patres Conscripti, num ovum ovo similis, lac-
tæ, quàm Papa & Papales Locustæ his Locustis mysticis? Plu-
ra audietis, idq; paucis: porro enim quasi stylo arrepto effigi-
em illorum graphicè depingit Iohannes. Nam dum Locu-
stas appellat, quid nominat aliud, quàm animalia ventricosa
Monachos, qui in Monasterij Curios simulant & Bachanalia
vivunt, & ventri studentes nil nisi ventres sunt. Vnde à mul-
tis annis non fuerunt apti vel ad volatum purum, vel ad pa-
rum saltum. Nec enim licet sæpè calamum manumq; altiori-
bus meditationibus rerum sacrarum applicabant, quicquam

Ineptæ quæ
stiones Mo
nasticæ.

laude dignum præstabant, sed in sanctis mysterijs sic habe-
bant, ut de muribus consecratum panem arrodentibus di-
spuarent, Et, an pro Iuda statua imprudenter caput ape-
rire sit mortale peccatum? An Christus fuerit ordinis Præ-
dicatorij vel Franciscani? An liceat animalia irrationa-
lia bannire seu excommunicare, sicut Ecclesia Vincentij
Martyris passeres fœdantes Ecclesiam, excommunica-
vit? An sacerdos indutus vestimentis glorie, intransfo-
rum, ubi panes venduntur, & incipiât loqui verba Cano-
nis, benedictionem faciendo super panes consecret? An
sicut templum dealbatum ressecrandum est, sic calix deau-
ratus denuò ressecrandus sit? An baptizari quis possit aquâ
marinâ? An, si quis post Eucharistiam vomat, vomitus
debeat cremari, (date mihi veniam) & cineres juxta
altare reponi? An, si Christus instituisset formam Baptis-
mi in his nominibus **Buff Buff** num fuisset bona forma?
An, si quis baptizet transponendo Syllabas, Ego te baptizo
in nomine trispa pro patris, ysi pro filij, & Ctisan Tus-
spiri pro Spiritus Sancti, verus sit Baptismus? O nugæ,
ô gerra scula, ô vaframenta, ô deliramenta, & si quid
gerris, nugis, deliramentis nugatus, si vilis, si deliran-
rius! Nonne hoc est Locustam agere, & nec volare, nec
saltare?

Si graviora tractare contingebat, & se expedire
non poterant, eruperunt, ut & nunc hodiè tales voces au-
diuntur, hoc quidem verum esse secundum sacram scriptura-
ram, sed aliter tamen sentire Papam, Decreta, & Cano-
nes.

Disputant
di & volans
di modus
Monachos
rum & Locustarum
idem.

At quæ ita verè accidit eis, quod Locustis, quæ alis suis
in altum se tollere nituntur, sed quàm primùm volare in-
cipiunt, alæ deficiunt. Sic cum maximè videri volunt
supra omnes sublimiorum Questionum calos volitare,
inimò

immò in illis se Angelicos, Cherubicos, Seraphicos, Ignitos, Illuminatissimos, Irrfragabiles, Consummatissimos Doctores, Oceanos literarum, Fontes vitæ, Monarchas Theologorum nominant, ad vanissimas ineptias relabuntur.

Quid? Si quibus in rebus dubijs & controversis utantur rationibus & argumentis? tu præ dolore lacrymas non cohibebis, cum tot sacrilegia sacre scripturæ vides committi, tot dicta ex genuina sua sede, in peregrinum sensum trahi, tot sententias corrumpi. Sic, Semen mulieris conteret caput serpentis, non amplius de solo Christo loquitur, sed de Maria. Sic, Orietur stella ex Jacob, non amplius de solo Christo loquitur, sed de Maria. Et, Pius & clemens est Dominus, id non de solo Deo, sed S. Clemente intelligendum est. Sic, Super Aspidem & Basiliscum ambulabis, non de venenatis bestiis, sed de Imperatoribus & Regibus calcandis, accipiendum est. Sic, Data est mihi omnis potestas in celo & in terra, id non de solo Christo, sed de Pontifice loquitur. Et Lux in tenebris lucet, & tenebræ eam non comprehenderunt, non de solo Christo, sed quovis sancto, & specialiter de sancta Lucia acceptandum venit. Viden' hic alas Monachalium Locustarum, quàm tortuosè, quàm erroneè volent, ut ne quidem volent? quàm succinè saliant, ut ne quidem saliant? viden' quàm turpiter labascant?

Rideas autem sæpè etiàm oportet, si ineptas & ridiculas illorum attendas probationes, in quibus altè primò in præmissis Propositionibus evolant, & usq; in summum sacre scripturæ thronum attolluntur, sed in conclusione mox alis defatigatis ut plumbum decidunt, planè in omnibus volatum & lapsum Locustarum imitati.

Ecce strident alis, expandunt, tolluntur in altum, dum dicunt;

Gen. 3.

Num. 24.

2. Paral. 30.

Psal. 99.

Math. 21.

Iohan. 1.

Hæc sequentia omnia ex Enchirid. Locorum communium Ecclesie petita sunt.

- Christus non dixit, Euntes scribite, sed euntes docete;
Marci ult. Nunc quomodo relabantur, vide: Ergò major auctoritas Ecclesiæ quàm scriptura.
- Matth. 16.** Volant, dum elatè dicunt: Super hanc petram ædificabo Ecclesiam: Recidunt:
 Ergò super Petrú Apostolum ædificata est Ecclesiá.
- Matth. 17.** Elatè volant; Solus Petrus super aquas ambulavit; Recidunt:
 Ergò hoc signum est singularis Pontificatus.
- 1. Cor. 11.** Evolant; Christus dicit, hoc facite in mei commemorationem; (*Nam facere in Bucolicis Virgilii sacrificare est.*) Recidunt:
 Ergò cena Domini est sacrificium.
- Iacobi 5.** Evolant; Confitemini invicem alius alij delicta, & orate pro vobis invicem. Recidunt:
 Ergò confessio est sacramentum, & singula peccata sunt enumeranda.
- Matth. 6.** Evolant; Panem nostrum substantialem da nobis hodie: Recidunt; Ergò sufficit Laicis altera species.
- Hebr. 13.** Evolant; Honorabile conjugium in omnibus; Recidunt; Ergò Matrimonium est sacramentum.
- 2. Thess. 2.** Evolan; State & tenete traditiones, quas didicistis, sive per sermonem sive per Epistolam nostram, Recidunt; Ergò quælibet Conciliorum & Pontificum traditiones sunt servanda.
- Psalm. 138.** Evolant; Mihi nimis honorati sunt Amici tui: Recidunt; Ergò sancti sunt adorandi.
- Malach. 1.** Evolant; In omni loco sacrificatur & offertur nomini meo oblatio munda: Relabuntur;
 Ergò Missa est sacrificium.
 Evolant Bibite ex hoc omnes Scilicet Apostoli.
 Recidunt; Ergo Laicis sufficit una species.
- 1. Reg. 2.** Evolant; Non habeo laicos panes ad manum, sed tantum panem sanctum, si mundi sunt pueri maximè à mulieribus, manducant: Relabuntur;
 Ergò Clerici debent esse calibes.

Evolant;

Evolutant: Christus associavit sibi duodecim Apostolos, Marci 6.
Lucæ 10.
& septuaginta duos discipulos: Relabuntur:
Ergo sic Papa adhihet sibi adfidentes Cardinales,
& fortè prius in Re discipuli fuerunt Cardinales
quàm Apostoli.

Evolutant: Qui dixerit verbum contra Spiritum Sanctum, nō remittetur ei, neq; in hoc seculo neq; in futuro. Matth. 12.
Relabuntur: Ergo est Purgatorium.

Evolutant: Iesus cum fecisset, quasi flagellum de funiculis, Ioh. 2.
omnes ejecit è templo. Recidunt:

Ergo Hæretici sunt occidendi.

Evolutant: Stultas & sine disciplinâ quæstiones devita, 2. Tim. 2.
sciens, quia generant lites. Relabuntur:
Ergo cum Hæreticis non est disputandum.

Evolutant: spiritus Prophetarum Prophetis subiectus est: 1. Cor. 14.
Relabuntur: Ergo in Spiritualibus habemus Liberrum arbitrium.

Evolutant: Christus accepit panem & vinum: de Aqua Iavell.
Tract. 4i
licet non sit expresse in Evangelio, existimatur tamen
Christum in calice miscuisse aquam cum vino, Relabuntur:
Ergo materia Eucharistiæ est Panis, Vinum, Aqua. Philosoph.
Christiæ

*Et vix evolutant, cum dicunt: Glossa super dictum Marci nz.
Tract. 6.
cap. 2. libri
ejusdem.*
sexto capite dicit, ab Apostolis morem extreme unctionis
esse traditum. Relabuntur. Ergo extrema unctio est

ab is constituta. O DEVM immortalem; quo modo
quæso exquisitiore Hypotyposi exprimere potuisset hanc
Monasticam Theologiam Spiritus Sanctus, quàm per Locustarum similitudinè per volatum, per saltum, per lapsum?

Ea præter autem, Locustæ describuntur hoc loco similes fuisse equis in prælium paratis, habuisse loricas, sicut loricas ferreas, & vocem seu strepitum alarum earum sicut strepitum curruum, & equorum currentium in bellum; quibus omnibus tam prolixè brachium seculare prædicatur Pontificis; non enim, crede mihi, sunt imbelles & inermes locustulæ,

sed

sed vi armorum, gladiò bello, & politica potestate potentissima, adeò, ut adversantes Imperatores cogere, pedibus calcare, coronam pedibus è capite deturbare, provincias sibi subjugare, Casares proscribere, regna transferre, & cui voluerint dare pro arbitrio & ratione meri & mixti imperij possint. Ità ajunt. Hinc illi strepitus curruum, armorum tonitrua, gladiatorum & rogorum fulmina: hinc potestas illa utriusq; gladij, juxta illud, Ecce duo gladij hic.

S. LigaLo-
ricis defsi-
gnata.

Strepitus
alarum
sunt Ana-
themata.

Pontificij
plagiarij
èn Luther-
anos.

Vbi quoq; lorica ferrea, qua circa corpus sunt posita, hoc peculiare habent, ut designent circumstantia & impenetrabilia Principum, Regum, Dynastiarum fœdera. quibus in unâ L I G A, seu Loricarum annuli annulis, coherent sibi & Pontifici, ut unanimiter Regnum Antichristi defendant, Christi autem Regnum evertant: Id quod non fit tacite, sed cum ingenti alarum strepitu, putà terribili crepitu & strepitu Papisticarum bullarum, excommunicationum & anathematum, citationum, libellorum, accusationum, seditiosorum tumultuum, ut major non sit sexcentorum curruum bellicorum strepitus.

Caudas habent aculeatas & nodosas, ex improvisò flexiles, crines habent muliebres & facies hominum; quibus timiditas, quæ ex mala causa oritur, fucusq; muliebris, & falsa hypocrisis & infidelitas astuta, quâ fidem datam ijs, quos Hæreticis proclamant, servandam non esse asserunt, concernitur, ut, dum non speres, ex improvisò aculeum habeas cuti, immò cardi, infixum; hinc illa furtiva plagia, quibus tot Ecclesiarum socios in Austria & alibi, ex templis, ex domibus, ex hortis subdolè ad perniciem, rapiunt; Aliàs summam præ se ferunt devotionem, pietatem intimam, castitatem illibatam, bona opera plura

plura quàm ab illis DEVS exigit, adeò ut alijs eroga-
 re superflua queant. Vt taceam adulatorias humilitates,
 quibus curvis se insinuant, ut virtus suorum dogmatum
 imprudentioribus instillent, ut quod cauda plena sint ve-
 neno mendaciorum, eodem sensu quo apud ² Esaiam Pro-
 pheta mendacium docentes Cauda dicuntur. Hinc mul-
 ta dissimulant, multa negant, multa tegunt, crassas
 veteresq; veterum superstitiones mirifice extenu-
 ant, οφείσ φαράκους sonant, & possunt ~~ne~~ ^{ne} ~~εὐδαι-~~
^{εὐ} ^{μαλ} ^{τακ} ^{ως} ^{ἀεὶ} ^{δν}, donec sibi satis virium acquisive-
 runt, tum enim Leonum dentes præ se ferunt, & inra-
 bidos & dentatos Inquisitores heretica pravitatis (sci-
 licet) degenerant, sæviendo crudeliter, & devorando
 domos viduarum & pupillarum, & eorum bona ad se
 transferendo.

Cap. 9.

Inquisito-
 res habens
 dentes Leo-
 num.

Torrò mirum n̄ per coronas auro similes, quas ge-
 stant, designetur regalis maiestas Pontificum, cum Pon-
 tifices sibi summam Majestatem, Coronam, Regalem di-
 gnitatem, & sessionem, hoc est, regnum in templo Dei
 adscribant, & pro Deo terreno haberi velint. Vnde in
 capite triplicem Papa gestat coronam, in signum domini, ³
 quod in cælo, in terra, in purgatorio (utopico) habet.
 Cardinales & Episcopi rubris galeris & insulis, Monachi
 rasuris coronati sunt, quæ, ob opinionem singularis sanctis-
 moniæ, coram Laicis radiant, ac si rutilum aurum esset
 pietatis merx, cum ne quidem sit as & orichalcum pieta-
 tis sincerioris.

Quid? Numquid in illis Papalibus Locustis est am-
 plius? Attendite. Regem supra se habent, videlicet An-
 gelum ejusdem Abyssi, cui n̄men אֲבַדּוֹן Græcè ἀβδὼν

Majestas
 Pontificum
 regalis.
 Rex Locu-
 starum
 Abaddon.

E quod

Prover.
cap. 30.

צב, quod Latinis cum perditione idem est. Quid audio, etiam Locustæ Regem habent? nonne Salomon in Proverbis suis Locustas Regem non habere, sed universas per turmas suas egredi ait? qui ergo quod hæc Locustæ Regem? Non miremini Patres conscripti, nam Locustarum hoc genus novum est, quod sicut caudis, crinibus, dentibus variat à communibus Locustis, ita quoque Rege.

Quid Abaddon.
I

Perij ego, ni hunc Locustarum gregem ipse Rex exquisitè nobis determinet: Et quid ni? cum Rex illorum proprio nomine hic vocetur. Nomen enim ejus est אבדון. At quis ille Abaddon? nemo hoc rectius quam Divus Paulus declarabit, is enim eundem, quem hic Apostolus אבדון vocat in posteriore ad Thess. 2. filium perditionis vocat, & hic αποδωρα dictum, ubi ὁ υἱος ἀπωλείας eodem sensu appellat. Hebraismus enim est filium perditionis pro perditione & perditore dicere. Clara hæc, me Christe, & evidentia ad oculum, ad voculam, ad Syllabam, ad literam omnia, ut ipse אבדון ipse Rex Locustarum sit filius perditionis, sit ipse pontifex Romanus, ut cognitis Locustis cognoscas Regem, cognito Rege Locustas cognoscas verso cardine.

II.

Sufficiunt hæc unice, ut subtiliora qua sub hoc nomine mystico mysticè latent, non sit opus excutere, alias enim plura etyma, qua sub hoc vocabulo Hieroglyphicè quasi sunt, & in Papam probè quadrant, non deessent. Nam primæ duæ literæ radicales hujus vocabuli seorsim sumptæ אב Patrem exprimunt, à Radice אבה voluit, quod videlicet Papa Pater esse velit, Patremque se faciens, Imperatores, Reges, & Principes suos filios nominet, quorum videlicet dum velit esse Pater, revera sit אבדון perditio.

Sic

Sic **אב** Syriacè **אבא** sonat, quod per Metathesin
literarum est. Papa, quod cum **אברון** in unam dictionem coa-
lescens ut **אבא אברון** Papam Patrem perditionis designat.

Quod si in fine, in **י** mutetur, in medio **י** dematur,
tum **אבוי** relinquitur, Interjectio exclamantis, qua lati-
nè sonat papa, propter angorem & afflictiones nempe
Papa, qui multas pariturus sit exclamations, va, heu,
hei, papa.

At si hoc vocabulum unum **אברון** in duo resolvatur,
ut **אב** & **רון**, tum significatur Pater qui dijudicat con-
tentiones & controversias, ut quòd ille solus iudicet con-
troversias Fidei, & à nemine iudicari velit.

Sic etiam affinitatem habet hæc vox cum Radice
ברא, qua significat effingere & excogitare aliquid fabu-
losi in corde, qua in Futuro Piel dicitur **אברא** fortiter
finget, eò quòd Pontificius Antichristus omnibus viribus
& strenuo conatu fingat sibi in scrinio cordis sui, quicquid
sibi rectum videatur, cum & supra Concilia & supra sa-
cræ scripturam, supra Ius, contra Ius, & extra Ius, cor-
dis sui scrinium multis gradibus sublimius efferat.

Miramini, sat scio, quòd hæc tam mirificè congruant
in Papam Romanum omnia. Sic oportet, cum, sicut nec unum
jota aut apicem DEVS suorum verborum perire velit, ita
nec unum jota aut apicem frustra velit scriptum aut dictū.

Quod cum ita sit, & vestra vultuum in me liberalis
alacritas consentire vos mihi tota sit indicio, quid restat,
quàm ut ad portum proram meam declinem, & concludam,
vaticinia Apocalypseos de Locustis post quintam Tubam ex
abyssò Purgatorij emeris, nullo modo in Lutheranos cadere,
omnibus verò numeris in Pontificè Romanū et ejusdem De-
votorias; ut si queratur, qualenā sit Animal Papa, reddatur,

E 2 Abaddon

III.

IIII.

V.

Abaddon illum, Filium perditionis, & Antichristum
esse; Monachos autem ventricosos, Monachas & Beghi-
nas, Eremitas, Minoritas, VVilhelmitas, Iacobitas, Car-
melitas, Bethlehemitas, Iesuitas, Benedictinos, Berna-
hardinos, Gilbertinos, Robertinos, Franciscanos, Domi-
nicanos, Augustinianos, Calamiatrenses, Cistercienses, Ser-
vos Sororum, de Poenitentia, S. Trinitatis, Scholarios,
Clericos, Fratres ignorantia, & quicquid vah horum in-
sectorum est amplius; nil nisi puras putas Locustas mysti-
ce hic à Iohanne designatas esse. Id cum feliciter, Deo
iuuante, obtinuerim, nihil restat, nisi ut contra
has Locustas eundem sic supplex
alloquar &:

TV Deus alme, semel nostrâ quas sede locustas
Mouisti, semper deinde fac esse procul,
Nam tibi stat messis; tibi culta novalia; aristæ
Stant tibi, & ingenti fœnore onustus ager.
Stat tibi plenus ager, tibi floret fertilis hortus,
Et tibi fragranti gramine prata virent.
Alveolis hinc sacra legunt alimenta, susurrans
Turbula, Apes, redeunt hinc satiata domum.
Florentem Cythisum, & redolentia germina dulcis
Serpelli, atq; thymi germina juncta legunt.
Anné Locusta ergò tam culta novalia habebit?
Tâm dulces segetes anné Locusta teret?
Huc Notus, huc Eurus, cœlis & quicquid ab altis
Flare potest, dirum hunc præcipitate gregem.
Præci.